

## Večnost.

V nekej starej pripovedki bral sem to-le: Živel je v nekem nemškem samostanu menih, ki je bil zelo pobožen in učen. Nekega jutra se poda globoko zamišljen iz samostana v bližnji gozd, kamor ga je večkrat gnalo hrepenenje naravi v mirno, tiho naročje. Bila je ravno spomlad in drevje je bilo v najlepšem cvetju. Vse tiho, vse mirno je bilo v gozdu. Menih je molil, in končavši svojo molitev, mislil si je: „O Bog! kako lepa, kako krasna je spomlad; za spomladjo prišlo bo vroče poletje in kmalu potem hladna jesen. Pač bi moralo biti neobčutljivo človeško srcé, ki ga ne bi veselila tolika in tako lepa sprememba v naravi. In večnost? Ta je neizpremenljiva, nikedar nima nobene spremembe. Kako more ubogi človek prenašati po svojej smerti toliko enoličnost, da mu veselje ne mine! Tvoje obličje gledati, o Bog, velika mora biti sladkost, toda na veke, brez kraja in konca, brez najmanjše izpremembe, to ni mogoče, to je misel, ki je človek zapopasti ne more!“ Tako premišljajoč gre zmêrom dalje; in glej, čuda! tudi gozd se spreminja. Vsakdanje gozdno obličje zginjuje izpred njegovih oči. Vse postaja drugačno. Hrasti in hoje zginevajo, in mesto njih se prikazujejo lepo zeleni cedri in pérnate palmé. Ves zamaknen v to nepopisljivo krasoto ustavi se menih in premišlja, je-li mogoče, da bi bila resnica to, kar vidijo njegove oči. Ali niso morda to le sanje? Nenadoma zasliši zdaj v verhovji palmovega drevesa prekrasno tičje petje, polno najmilejih glasov. Visoko v verhovji zagleda drobno tico, pokrito z zlato bliščečim perjem. Pela je o večnem veličastvu vsemogočega Bogá in o blaženosti izvoljenih, ki gledajo v obličje njegovega veličastva. Menih posluša sladke, mehke glasové, ki mu tako nežno igrajo na hrepeneče srcé. Solzé hrepenenja po nebeškem veselji se mu zasvetijo na njegovih velih licih. In kedó more najti besede, ki bi izgovorile, kar je čutilo njegovo serce v tem trenutku. — „Pač je že nekaj ur minulo, od kar sem tukaj in poslušam to presladko petje,“ misli si menih, „a zdaj bo treba zopet proti dómu. Težko se sicer ločim od drazega kraja, pa mislim, da bode rajska tica jutri zopet pela, in jaz bom prišel zopet, da jo poslušam! — Verne se tedaj nazaj proti samostanu, polhen serčnega veselja. Gozd je prihajal zopet bolj domač; izginjala so mu izpred oči lepa palmova in cedrova drevesa, in pred njim so stali čversti hrasti in visoko-tenke jelke. Tako pride zopet na rob tega prečudnega gozda. Hribje so še zmêrom tisti; vrelec kraj gozda žubori ravno tako, kakor poprej; tudi pri bližnjem potóku ni nobene spremembe. Le samostan, ta je ves drugačen. Ima visoke stolpe, katerih zjutraj še ni bilo; streha, okna, vrata, vse je drugačno nego je bilo zjutraj. Menih stopi v samostan; povsod tuji, neznani obrazi, ki gledajo nêmo prišlega redovnika. Menih si misli, da so vse to sanje, in hitro odide v svojo izbico. Pa kako se začudi; tam, kjer je bila poprej njegova izbica, je zdaj zidovje, in nikjer nobenih vrat. Prestrašen se verne menih nazaj. Poprašuje druge menihe, ki so radovedno hodili za njim kakor za kakem tujcem, in je prosi, da bi mu povedali, kje je opat Janez. „Janez,“ pravijo menihi, „ni imé našemu opatu; naš opat imenuje se Pavel Krizostom. Ali povej nam vendar, čudni človek, kedó si, ki se obnašaš tako, kakor bi bil v našem samostanu doma?“ „Kedó sem?“ odgovori menih; „ali me ne poznate? Jaz sem Peter, vaš brat, ki sem

šel danes zjutraj v gozd se sprehajat.“ „Peter,“ reče neki stari redovnik, „kaj, Peter si ti? Bral sem v jako starih listinah našega samostana, da je res živel tukaj pred tisoč leti brat Peter. Stoji namreč zapisano, da je prišel iz tuje dežele v naš samostan; molil je rad in je bil jako učen. Nekega dne je šel v bližnji gozd, in ni ga bilo nikoli več nazaj. Mar si ti tisti? Glej, mnogo se je spremenilo med tem časom na zemlji, le milost božja ostala je neizpremenjena, in je še zmérom, kakor je bila nekelej.“ Peter povzdigne svoji roki proti nebu in pravi: „O Bog, živel sem veliko število dni, pa nisem mogel zapopasti, kako je mogoče gledati vso večnost Tebe, ki si neskončna modrost in dobrotà, od obličja do obličja. Zdaj sem pa celih tisoč let poslušal petje drobne tice iz raja, ki mi je pela o nebeškem veličastvu, in teh tisoč let minulo mi je kakor malo ur enega dneva. O večnost, večnost! že sama misel nate je slajša nego vse veselje, ki je uživamo na tem svetu. Z Bogom svet! z Bogom prijatelji! z vami nimam nič več opraviti; moje uho je že slišalo in moje oko je že gledalo veličastvo nebeškega veselja. Nazaj grem v gozd, da poslušam še dalje petje rajske tice.“ To rekši, upadejo mu oči, roki mu obnemorete, truplo se zgruzi in razpade v prah. Vsi nazoči se ustrašijo in glasno jim zadoné besede na ušesa: „O večnost! večnost!“

I. T.

### Malopridni Lukec.

Lukec je bil že od mladih nog jako neotesan in malopriden deček. Že poprej, predno je v šolo hodil, bil je zmérom umazan in raztergan. Poleg vsega tega je imel še to gerdo navado, da je dražil pse in mačke, kjer koli jih je srečal. Vse to je dovolj kazalo, da Lukec ni bil deček, kakoršen bi bil moral biti.

Ko je začel Lukec v šolo hoditi, ni se prav nič poboljšal, temveč postajal je še hudobnejši, nego je bil poprej. Vsi opomini dobrega učitelja so bili zastonj. Kjer koli je bila kaka huka in buka, gotovo je bil Lukec zraven; ako se je kje kaka nesreča zgodila, bil je Lukec zraven; ako so se otroci kje potepli, bil je Lukec zraven; z eno besedo: ni ga bilo dneva, da bi ne bil Lukec kaj napačnega napravil. A mačke in psi, ti so še le imeli pravo pokoro ž njim. Kedar je šel Lukec v šolo, vsakega psa je moral podražiti ali udariti; zato so pa tudi psi lajali brez kraja in konca, kedar so videli, da gre Lukec po cesti. Tudi mačkam se ni boljše godilo. Ako je katera sedela na oknu ali pred vežnimi vratmi, vsako je povlekel za rep, ali pa kamenček zalučal vanjo. To se vé, da so včasih serditi psi tudi Lukca izplačali, ter ga dobro oklali, in mačke gerdo ogreble. Ali vse to ni Lukca poboljšalo.

Nekega dne pride v vas tujec, ki mu so Lah rekli. Kazal je jako hudobno, repato opico, ter je ž njo vsakoverstne umétnosti in šale uganjal. Otroci so, se vé da, v celih trôpah hodili za opico, ter so se na vse gerlo smijali, kedar se jim je kaj posebno dopalo. Tudi Lukec je bil v tem kolobarji. Ali on ni bil zadovoljen, da bi bil opico le od strani gledal in se smijal, kakor drugi otroci, ampak on je opico tudi dražil sè šibo, ki jo je imel v roki, ter jo je v eno mer drezal in zbadal ž njo. Opica je skakala na vse strani in mu serdito kazala zobé; bila bi mu tudi gotovo skočila v obraz, ako bi je ne bil Lah čversto deržal na